

Kalász Márton

Kalász Márton

(1934, Somberek) költő, író,
műfordító, Budapesten él,
Kossuth-díjas

Feledés

Ha olyan kiszolgáltatott vagyok, leszek
most már, ma – percek hitetik, s látomás, persze, emlékjelenés
előttem, s két nyelv döbbsent meg, már nem tudom
nevén nevezni; egy emlékezés képes még, ársziget,
de az összegzés, a kamasz bennem létének fölénye
nem tágul – a komp; naponta vártam, szinte naponta,
váratlanul rá is kerültem, alkonyattájt tanyánkról kilopózva,
ahova kisszolgának, mint szükség volt, szerződttetett a család
szegénysége, szóval az esti hazavágyódás is – hinnék, még imént
nem voltam képes a derűs, kedélyes létlátványt néven nevezni, állva,
szükség sincs, előző, hogy tanyás gazdám is ott van, s kell kérnem,
lehet a mai feledés örve, másnap hálóvackomról fölállva kiléptem,
hanyatt fordult, kedves megjegyzést tett – így, ábrándban, a mai
feledés, a sajtó vágy, a napközbeni pásztorfeladat, volt; kedve férne.

Kerülő – hőütem

Fülemben újabban valami hangot, nem mondanám, hogy hallom,
érzékelem, ott jutok közel, ahol úgy tartok, lágyul, s színét,
hallgatni, szokatlan, mintha hőütem kerülne, de túlmagyarázom,
s miért ne, feküdvé épp itt az ágyon, s így véljük aztán, a szegély
elegáns óvatossággal szellemnek terít, s ha tegnap ért gyöngeségen
egy jó sort hitelbe látni, tudhatjuk, játék volna, volna, ha más,
parton kihívó lakottság, kedvünk s csak oda nézünk át, keserű kissé
lehet a tudás, egy fronthavazó együttlétén, magányon, mondjuk, itt
hunyor mag, kitől a rend vár a kézben még éjig, akár a mű, övet,
kellemet, a megelőzés legyen pártfogás, nem egy, ha segítség, elé
néha s gyakran kis gond csupán – szóljunk, vagyunk oly fölszabadultak
hivatásunk iránt, kérdezzük nyugodt szívvel, mi az öröm, addig, de
amíg a közösség várakozik, dolgát elvégezve kellő hittel s ellátva,
a figyelem, megtanítva – történet, a mi erkölcsünk tiszta léte lehet.